

netop i en Sag angaaende Skovbruget; men jeg skulde tage meget feil, om det ikke er omtrent en Trediedel af det Areal, der henligger til privat Skovbrug, der skulde disse Bestemmelser deres Tilværelse — da det altsaa er disse Bestemmelser, som man maa takke for, at der nu findes frodig Skov paa meget betydelige Arealer, som forhen kun bare Lyng eller laa hen til Overdrevsgræsning eller bare en mager Afgrøde, saa tror jeg, at det er uimodsigeligt, at disse Bestemmelser have virket særdeles gavnligt, og jeg tror, at det vilde være særdeles usjønksomt imod disse Lovbestemmelser — ikke at at tale om Brugerne af disse Lovbestemmelser — om man uden den allernøieste og modneste Prøvelse vilde kaste dem overbord, enten fuldstændig ophæve Retten eller saa væsentlig indskrænke den, at det i mange Tilfælde bliver lig med en Ophævelse. Altsaa, set fra det Synspunkt, hvorunder jeg maa ønske at kunne se alle de foreslaaede Bestemmelser i Lovforslaget, fra det Synspunkt, hvad der er tjenligt for det Almindelige, kan jeg ikke indrømme, at der er nogen Grund til nu enten at ophæve eller at indskrænke disse Bestemmelser. Naar jeg ser hen til, hvad der er sagt til Forsvar for enten at ophæve dem eller væsentligt at indskrænke dem nu, saa indskrænker det sig til meget Lidet. Jeg har set, at der er sagt, at disse Bestemmelser nu allerede have virket saa overmaade længe og i deres fulde Omfang, saa at det nu kunde være nok; men det forekommer mig dog ganske klart, at den Omstændighed, at de have virket længe og til Betsignelse, ikke indeholder nogen Grund til nu at ophæve dem og ikke lade dem forstærke deres Virksomhed, skjøndt dette naturligvis vil blive i bestandigt mindre Maal, eftersom Godserne efterhaanden forsvinde. Der er ogsaa til Forsvar for denne Bestemmelse i § 1. sagt, at Anskuelse, den almindelige Mening om Nødvendigheden af Skovs Opelsning og Fredning nu var en hel anden, end den var paa den Tid, da disse Forordninger udkom, og end den overhovedet i Fortiden havde været. Jeg kan nu egentlig ikke sige, at min Erfaring gaar bestemt i den Retning. Jeg har idetmindste i meget levende Erindring, at et Forsøg, der for ikke mange Aar tilbage blev gjort

af mig paa at faa Grundlaget for hele den bestaaende Lovgivning om Skovbrug forandret, langtfra mødte nogen saadan Smødefommen, at jeg deraf kunde drage den Slutning, at Formentingen om, at de gamle Bestemmelser vare overflødige eller skadelige, var almindelig. Men selv om saa var, selv om virkelig den almindelige Mening med Hensyn til Skovbrug nu gik i en ganske anden Retning, end den er gaaet i Fortiden, selv om man altsaa stod ligeoverfor væsentlige Forandringer i Lovgivningsbestemmelserne om Skovbrug, saa forekommer dog saameget mig at være ganske klart, at vil man forandre det hidtidige System, saa maa man nødvendig idetmindste tilnærmelsesvis komme ind paa det, som laa til Forhandling for 5—6 Aar siden, komme ind paa at gjøre Skovbruget frit, istedetfor at det nu er en tvungen Sag, en hunden Industri. Men den første og nødvendigeste Betingelse for overhovedet at have et frit Skovbrug er dog den, at det maa staa til enhver Mand selv at vælge til Skovbrug den Jord, som er bedst egnet dertil. Bestemmelsen her gaar jo ganske derimod. Det forekommer mig altsaa, at i ethvert Tilfælde vilde en saadan enkeltstaaende ny Bestemmelse angaaende Skovbruget være meget paa urette Sted, naar virkelig den almindelige Mening nu maatte være kommen til det Resultat, at overhovedet en Reform i Lovgivningen om Skovbrug maa finde Sted. — Ser man Sagen fra den Privates Side, saa er det jo indlysende, at det er en Indskrænkning i den Frihed til at benytte Jorden paa den for ham fordelagtigste Maade, som han hidtil har nydt, og det forekommer mig ganske klart, at en saadan Indskrænkning i den Privates Dispositionsret over hans Eget kun maa kunne finde Sted, naar høiere Stats-hensyn gjøre det nødvendigt. Jeg har nu ikke set Noget, som endogtaa blot kunde ligne en Paavisning af, at saadanne høiere Hensyn vare tilstede. Jeg kan altsaa ikke Andet end finde Bestemmelsen i § 1. haade unødvendig af Hensyn til det Almene og ubillig ligeoverfor den Private.

Den anden lille Lov, som findes i Rammen, er jo Bestemmelsen i § 2. om, at den Bevillingsmyndighed, som ved Reskript af 15de Juli 1815 er givet og endnu staaer ved